

Frk. Mohn fortsatte sin Rundgang i Stuen fra Seng til Seng og kom tilsidst ogsaa til Susse Frederiksen. Da hun havde spurgt til hendes Befindende og ordnet Puderne lidt, satte hun sig til Sangerindens Forbavelse ned paa Sengekanten.

»Tager jeg fejl i, at De har lovet Pastor Vestrup ikke at optræde mere?« spurgte hun.

»Har han sagt det?«

»Nej; men det forekom mig, at jeg hørte Dem selv sige det, da han kom. Og den Beslutning lykønsker jeg Dem til. Nu vilde jeg blot gerne spørge Dem, om De har tænkt over, hvad for en Beskæftigelse, De nu vil tage fat paa, naar De bliver udskrevet herfra?«

Spørgsmaalet satte Frøken Susse i Forlegenhed. Hun svarede blot med en Mumlen.

»Maa jeg have Lov til at anbefale Dem en af mine Veninder, der har en større Systue. De vilde der kommesammen med lutter gode og rettænkende Mennesker, som De vilde have Glæde af at lære at kende.«

Frk. Susse skottede op til hende. Dette Fremtidsbillede tiltalte hende absolut ikke. Hun sagde, at hendes Forældre i sin Tid havde kostet saa meget paa at uddanne hende til Kunsten, saa hun vilde jo helst ind i noget, hvor hun kunde faa Brug for sin Sangstemme. Og forresten mente hun, at hun kun havde sagt, at hun ikke mere vilde optræde i Kostyme.